

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 13C/717/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412222423
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr Dagmar Aradská
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2014:4412222423.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Komárno sudkyňou JUDr. Dagmar Aradskou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava proti žalovanej: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy

rozhodol:

Súd návrh na náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy **z a m i e t a .**

Žalovanej sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa návrhom doručeným Okresnému súdu Nové Zámky dňa 27.9.2012 domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu vzniknutú žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento nerozhodol v zákonom určenej lehote o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 4790097 dlžníkom - povinným G. E.. Žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu škody vo výške 125,- eur a na nemajetkovú ujmu vo výške 591,92 eur ako aj náhradu trov konania. Žalobca svoj návrh odôvodnil tvrdením, že ako oprávnený subjekt navrhol zvolenému exekútorovi vykonať exekúciu na vymoženie pohľadávky, ktorá mu vznikla voči označenému dlžníkovi z uvedenej Zmluvy o úvere. Súdny exekútor pridelil uvedenej exekučnej veci číslo EX XXXX/XXXX. Spísaný návrh na vykonanie exekúcie spolu so žiadosťou o vydanie poverenia a exekučným titulom doručil súdny exekútor Okresnému súdu Nové Zámky ako miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu. Podľa žalobného návrhu exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dňa 24.5.2011 (s omeškaním viac ako 321 dní, keď konanie začalo 7.7.2010). Žalobca podľa návrhu mal vyvinúť enormné úsilie, aby docielil posun v exekučnom konaní, keď dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010 mal podať žiadosť o informáciu o stave konaní a dňa 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 mal podať sťažnosť na prietahy v konaní. Tvrdeným nesprávnym postupom exekučného súdu, ktorý mal byť v rozpore s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (EP), mala vzniknúť žalobcovi majetková škoda, ktorú paušálne vyčíslil sumou 125,- eur s tým, že táto pozostáva z paušálnych nárokov špecifikovaných v návrhu. O škode sa žalobca mal dozvedieť až po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Taktiež mu mala vzniknúť aj nemajetková ujmu, ktorú žalobca vyčíslil zo základu 660,- eur na rok, a to sumou vo výške 591,92 eur. Žalobca svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že márnym plynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík, a to rizika zániku povinného, rizika zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a rizika insolventie povinného a najmä, v prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu v zákonnej

lehote, žalobca mohol včas uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, lebo by vedel o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora a o potrebe uskutočniť náhradu exekučného titulu. Žalobca súčasne vzniesol námietku zaujatosti sudcov miestne a vecne príslušného Okresného súdu Nové Zámky.

Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 7NcC/333/2012-9 z 19.10.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Nové Zámky sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Komárno, ktorému táto napadla dňa 4.12.2012.

Súd žalobcu v súlade s § 43 ods. 1 O.s.p. vyzval na doplnenie jeho podania. Žalobca podaním z 1.2.2013 súdu oznámil, že nedisponuje rovnopisom návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, keď originál návrhu na predbežné prerokovanie podal osobne do podateľne žalovaného, ktorý potvrdil prijatie návrhu spolu s prijatím iných návrhov, označením ich súpisu prezenčnou pečiatkou. Žalobca navrhol súdu, aby v konaní vykonal dôkaz oboznámením sa s príslušným spisom žalovaného, keďže on disponuje len jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme, a preto môže poskytnúť len uvedenú databázu obsahujúcu 43 597 návrhov. Tvrdil, že v danom štádiu konania neexistuje námietka žalovaného, že v tomto štádiu konania návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nebol podaný. Súčasne súdu oznámil, že Okresnému súdu Nové Zámky predložil prílohu - potvrdenie Ministerstva spravodlivosti SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a tieto zaslal konajúcemu súdu aj do iného konania (9C/162/2012). V ďalšom poukazoval na absenciu odôvodnenia uznesenia, ktorým bol vyzvaný na doplnenie podania.

Dňa 8.4.2014 Ministerstvo spravodlivosti SR doručilo súdu vyjadrenie vo veci, v ktorom poukázalo na zmätočnosť podaní žalobcu, ktorý prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Ďalej uviedlo, že neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosť žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu a príkladmo odkázalo na rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 211/2012, sp. zn. IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012. V súvislosti s tým poukázalo na nejasný titul nároku na náhradu škody, keď nie je zjavné, či si žalobca uplatňuje nárok titulom nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom určenej lehote. Konštatovalo, že žiadosť o informáciu o stave konanie nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prietahov, pričom poukázalo na nález Ústavného súdu z 3.5.2011 č.k. III. ÚS 69/2011-25. Poukázalo na to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, keď túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Poukázalo na ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 16 ods. 1 citovaného zákona a v súvislosti s uvedenými ustanoveniami vytklo žalobcovi, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde, keď od doručenia žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do podania žalobných návrhov neuplynulo 6 mesiacov. Ministerstvo spravodlivosti SR v ďalšom informovalo, že žalobca napriek výzve na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody, mu neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí. Tým žalobca zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, a tak nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. K žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu uviedlo, že prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, preto od účinnosti zákona č. 102/2011 Z.z. sa 15 dňová lehota na vydanie poverenia nevzťahuje na exekučné konania, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. K žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu uviedlo, že vnútroštátny súd má v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 60/2011-13 z 3.3.2011 ako aj uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2011 z 13.10.2011, sp. zn. 3MCdo/11/2010 z 26.9.2011 a sp.zn. 5Cdo/291/2010 z 29.3.2011 povinnosť ex officio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú procesné pravidlá. V súvislosti s posúdením, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov Ministerstvo spravodlivosti SR poukázalo na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02 so záverom, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Konštatovalo, že zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nemôže byť nesprávnym úradným postupom, keď nedošlo k porušeniu právnou normou predpísaného postupu štátneho orgánu a keďže

nebola ani konštatovaná nezákonnosť rozhodnutia o zamietnutí žiadosti, v danom prípade nemôže ísť o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Žalobcovi vytýkalo, že nepreukázal podanie sťažnosti na prieťahy v konaní a ani rozhodnutie, v ktorom by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov, ktorú môže konštatovať len Ústavný súd SR. Uviedlo, že žalobca nepreukázal vznik škody vo vyčíslenej paušálnej výške 125,- € a nepreukázal ani vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Poukázalo na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 30Cdo 675/2011, podľa ktorého odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Ministerstvo naostatok akcentovalo potrebu zohľadnenia ustanovenia § 3 ods. 1 OZ ako aj ustanovenia § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a upriamilo pozornosť na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2010)J 1360, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, resp. od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Krajský súd v Prešove (vec C-76/10). Práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľa na všetkých úrovniach štátnej moci, keď žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé právne vedomie nízkopriíjmových osôb. Preto konanie žalobcu považuje za rozporné s dobrými mravmi. V danom prípade nemožno ani tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu, ako následok priameho pôsobenia príčiny. S poukazom na uvedené Ministerstvo spravodlivosti SR navrhlo návrh žalobcu zamietnuť a uplatnilo si náhradu trov konania.

Súd v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti riadne predvolaného právneho zástupcu žalobcu, ktorý svoju neprítomnosť na pojednávaní žiadal ospravedlniť mailovou správou odoslanou súdu deň pred pojednávaním, po skončení úradných hodín súdu, pričom súčasne požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávania s pojednávaním vedeným pred Okresným súdom Žiar nad Hronom. Keďže advokátske spoločenstvo zastupujúce žalobcu má dvoch členov a aj šiestich koncipientov, aj s poukazom na názor zaujatý či už v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 77/2002, ale aj v náleze Ústavného súdu SR z 13.1.1999 sp. zn. I.ÚS 68/1998, podľa ktorých „sama kolízia pojednávania toho istého zástupcu účastníka na rozdielnych súdoch, o ktorej advokát vedel v dostatočnom časovom predstihu, nie je, bez ďalšieho, akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie vytyčeného pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.“, súd nemal preukázaný žiadny vážny dôvod na odročenie pojednávania, najmä keď žalobca v plnomocenstve z 20.9.2012 súhlasil, aby si splnomocnená spoločnosť stanovila za seba zástupcu. Predvolanie na pojednávanie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené už 2.4.2014. Z činnosti súdu je taktiež známe, že v obdobných veciach totožného žalobcu sa za právneho zástupcu žalobcu na základe plných mocí zúčastnil pojednávani či už jeho advokátsky koncipient alebo substitút. Súd pojednával aj v neprítomnosti žalovanej, ktorá svoju neprítomnosť na pojednávaní žiadala ospravedlniť s tým, že nežiadala o odročenie pojednávania.

Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa so sprievodným listom k žiadostiam o predbežné prerokovanie žiadostí o nároku na náhradu škody z 25.9.2012, doručených Ministerstvu spravodlivosti SR toho istého dňa, najmä č. 4430 ako aj obsahom fotokópie exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 6Er/863/2010.

Súd na danú vec aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012, a to najmä § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a/ 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 5, ako aj § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Zb. (ďalej len EP) a § 45 ods. 1, 2 EP.

Zo skutkových tvrdení žalobcu vyplýva, že predmetom konania je nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z.z. za tvrdený nesprávny úradný postup Okresného súdu Nové Zámky ako exekučného súdu. Žalobca za nesprávny úradný postup považuje skutočnosť, že exekučný súd mal rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 24.5.2011 rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia (s omeškaním viac ako 321 dní, keď konanie začalo 7.7.2010).

Z fotokópie exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 6Er/863/2010 vyplýva, že dňa 7.7.2010 bol súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým spísaný so žalobcom, ako oprávneným, návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému G.. E., pričom za exekučný titul je označený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava zo dňa 8.4.2010 sp. zn. SR 01908/10. Uvedený súdny exekútor až dňa 12.8.2010 doručil Okresnému súdu Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia spolu so zápisnicou zo 7.7.2010 obsahujúcou návrh na vykonanie exekúcie ako aj uvedený exekučný titul a zmluvu o úvere so všeobecnými podmienkami. Okresný súd Nové Zámky ako exekučný súd uznesením z 5.5.2011 žiadosť JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Súdny exekútor JUDr. R. Krutý prípisom z 26.8.2011 oznámil exekučnému súdu, že už netrvá na udelení poverenia, lebo pohľadávka oprávneného bola dňa 16.6.2011 uhradená celkom.

Podľa názoru súdu návrh žalobcu v danej veci zodpovedá ustanoveniu § 79 ods. 1 O.s.p., keď žalobca uviedol čoho sa domáha, voči komu a z akého dôvodu. Preto nič nebránilo vecnému prejednaniu tohto návrhu. Z dôvodu, že do rozhodnutia súdu vo veci uplynula šesťmesačná lehota od prijatia žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie (25.9.2012), súd návrh žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nepovažoval za predčasný.

Zákon č. 514/2003 Z.z. v § 9 ods. 1 (v znení účinnom do 31.12.2012) výslovne uvádza ako príklad nesprávneho úradného postupu aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom určenej lehote.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nesprávnym úradným postupom je popri nesprávnom úradnom postupe aj vznik škody, a príčinná súvislosť medzi nimi. Uvedené podmienky zodpovednosti musia byť splnené kumulatívne. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že v danom prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v údajnom rozhodnutí z o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia dňa 24.5.2011. Z exekučného spisu sp. zn. 6Er/863/2010 vyplýva, že uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora bolo vydané 5.5.2011. Zo strany súdneho exekútora nebola v uvedenej exekučnej veci dodržaná lehota určená v § 44 ods. 1 EP na predloženie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie exekučnému súdu spolu s exekučným titulom a žiadosťou o vydanie poverenia, od ktorej skutočnosti však žalobca neodvodzuje svoj nárok.

Ustanovenie § 44 ods. 2 veta tretia zákona č. 233/1995 Z.z. (EP) v znení účinnom od 9.11.1999 upravuje postup exekučného súdu pre prípad zistenia rozporu žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. Následkom zistenia takéhoto rozporu je zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením, proti ktorému je prípustné podať odvolanie. Uvedené ustanovenie neupravuje lehotu, v ktorej exekučný súd má uznesením rozhodnúť o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora. Aj keď vykonateľné rozhodcovské rozhodnutie ako exekučný titul bolo doplnené do § 41 ods. 2 písm. d/ EP novelou účinnou od 01.06.2011, táto by nepochybne bola nadbytočná v prípade stotožnenia sa súdu s právnym názorom žalobcu, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa ustanovenia § 41 ods. 2 písm. i/ EP, ktorého sa žiadna novela Exekučného poriadku nedotkla. Pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu - Národnej rady SR prezentovaný v dôvodovej správe k zmene a doplneniu § 41 ods. 2 písm. d/ EP zákonom č. 102/2011 Z.z.. Potom od účinnosti zákona č. 144/2010 Z.z. dňa 1.6.2010 neexistovala ani žiadna zákonná lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na základe exekučného titulu - rozhodnutia rozhodcovského súdu (§ 41 ods. 2 písm. d/ EP).

Podľa názoru konajúceho súdu exekučný súd v danej exekučnej veci rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora v primeranej lehote, zodpovedajúcej obvyklej rozhodovacej praxi súdov, a to zákonom predpokladaným spôsobom, keď v uvedenej exekučnej veci Okresného súdu Nové Zámky bol opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či bola daná právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť rozhodcovským rozsudkom. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por.č. 46 (dostupnej na internetových stránkach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nssr.gov.sk), zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej

rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 EP, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 EP, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t.j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť, nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý. Ak exekučný súd v uvedených exekučných veciach zistil rozpor exekučného titulu so zákonom z dôvodu, že exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie, exekučnému súdu prislúchalo právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedeným exekučným titulom viazaná. Pokiaľ by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by vykonateľnosť rozhodnutia vydaného tým, kto na to nemal právomoc. Vo svojej podstate by išlo o akceptáciu „rozhodnutia“ nevykonateľného, majúceho účinky paaktu.

Pokiaľ v danom prípade exekučný súd žiadosť súdneho exekútora zamietol uznesením, nešlo o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v situácii, že pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k „zrušeniu“ tohto rozhodnutia; exekučný súd si ani neosvojoval (vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku) postavenie odvolacieho súdu. Exekučný súd iba skúmal, či oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok je vykonateľným exekučným titulom, či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor. Pri riešení tejto otázky nebol exekučný súd viazaný tým, ako ju vyriešil rozhodcovský súd (R 46/2012). Aj v rámci predmetného exekučného konania bol všeobecný (exekučný) súd oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (viď IV. ÚS 78/2011 a tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 Cdo 105/2011).

V danom prípade bolo rozhodnuté o žiadosti súdneho exekútora v súlade s § 44 ods. 2 veta tretia EP a v primeranej lehote, zodpovedajúcej obvyklej rozhodovacej praxi súdov. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, keď v konaní nepreukázal, že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo dňa 24.5.2011.

Žalobca si v danom prípade uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur pozostávajúcej z nákladov žalobcu vynaložených v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a vydaním zamietajúceho rozhodnutia. Žalobca si uplatnenú náhradu škody vo výške 125,- eur vyčíslil za obdobia ním tvrdeného omeškania exekučného súdu, a to titulom správy pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,-

eur, titulom nákladov na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- eur ako aj titulom administratívneho spracovania urgencií exekučného súdu, poštovného a telekomunikačných výdajov vo výške 15,- eur, avšak žalobca v konaní až do vyhlásenia dokazovania za skončené nepreukázal vznik žiadnej skutočnej škody, keď nepreukázal zmenšenie svojho majetku o 125,- eur v súvislosti s tvrdeným omeškaním pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora v uvedenej exekučnej veci. Pritom podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa uhradza len skutočná škoda. Skutočnou škodou sa aj v zmysle § 442 ods. 1 OZ rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré je nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody bez toho, aby špecifikoval koľko zamestnancov pomocou informačného systému spravovalo pohľadávky jeho dlžníkov, aký počet pohľadávok spravoval pomocou informačného systému, kto mu spravoval a udržiaval informačný systém a za akú odmenu. Žalobca v uvedenej exekučnej veci nepreukázal existenciu žiadnej svojej urgencie exekučného súdu. Tvrdenie žalobcu, že dňa 2.7.2009, 23.9.2009, 13.11.2009, 25.2.2010 podal žiadosť o informáciu o stave konanie a dňa 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011 podal sťažnosť na prieťahy v konaní je zavádzajúce, keďže v žalobnom návrhu tvrdí, že exekučné konanie sa začalo dňa 7.7.2010 (žiadosť súdneho exekútora doručená exekučnému súdu 12.8.2010). Preto je vylúčené, aby sa žalobca ako oprávnený vopred informoval na stav exekučného konania, ktoré ani nezačalo. Žalobca existenciu tvrdených žiadostí a sťažností nepreukázal a ani z fotokópie exekučného spisu Okresného súdu Nové Zámky existencia tvrdených žiadostí a sťažností žalobcu nevyplýva. V súvislosti s uvedeným nemožno prehliadnuť, že prípadný nesprávny procesný postup exekučného súdu môže mať za následok vznik zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku oprávneného z exekučného konania, ktoré by bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve týmto postupom. Preto bez povšimnutia nemožno ponechať skutočnosť, že zo strany súdneho exekútora nebola v predmetnej exekučnej veci dodržaná lehota určená v § 44 ods. 1 EP na predloženie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie exekučnému súdu spolu s exekučným titulom a žiadosťou o vydanie poverenia. Súdny exekútor svojou nečinnosťou prispel k oddialeniu posúdenia rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu exekučným súdom v uvedenej exekučnej veci. Navyše, ako vyplýva z oznámenia súdneho exekútora z 26.8.2011, tento už netrval na udelení poverenia z dôvodu, že pohľadávka oprávneného bola dňa 16.6.2011 uhradená celkom, a to napriek zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca v konaní nepreukázal ani vznik skutočnej škody zmenšením svojho majetku o tvrdených, ale nepreukázaných, 125,- eur a nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu a prípadným zmenšením jeho majetku. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú určené kumulatívne, nesplnenie čo i len jednej z nich vylučuje zodpovednosť štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Vzhľadom na uvedené súd návrh žalobcu v časti náhrady materiálnej škody zamietol.

S poukazom na absenciu tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ako nevyhnutného predpokladu zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., žalobcovi nevznikol ani nárok na náhradu škody podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, ale ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona. Rovnako ako pri nároku na náhradu škody je poškodený povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať vznik nemajetkovej ujmy, resp. uviesť skutočnosti, na ktorých základe bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Pokiaľ žalobca v danom prípade tvrdí, že o škode sa dozvedel až doručením upovedomenia o začatí exekúcie, ktoré však v danej exekučnej veci vôbec nemohlo byť a nebolo vydané, nepochybne žalobca nemal vedomosť o (ne)činnosti exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora, resp. o nečinnosti súdneho exekútora pri doručovaní žiadosti o vydanie poverenia. Preto doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia exekučnému súdu spolu s návrhom na vykonanie exekúcie a exekučným titulom, až do samotného vydania uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora exekučným súdom, ale aj do doručenia neexistujúceho upovedomenia o začatí exekúcie, nemohla nijako negatívne zasiahnuť žalobcu, nemohla v ňom vyvolať neistotu ako morálnu ujmu, nemohla ovplyvniť jeho plánovanie a rozhodovanie, nemohlo viesť k strate legitímnych očakávaní, že v zákonom určenom čase nastane stav predpokladaný zákonom a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky, keď exekučným titulom sú rozsudky rozhodcovského súdu v spotrebiteľských veciach, pričom v iných exekučných veciach žalobcu ako oprávneného bola už skôr spochybnená právomoc rozhodcovského súdu na vydanie takéhoto rozsudku, resp. bola spochybnená

materiálna vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku (napr. aj uznesenie Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er/260/2009 z 4.8.2009, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7CoE 34/2009 z 30.9.2009, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoE/5/2010 z 23.2.2010, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3CoE 29/2010 z 5.5.2010, uznesenie Krajského súdu Košice sp. zn. 3CoE/229/2010 z 27.5.2010, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE/59/2010 z 19.4.2011, ale aj uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 CoE 138/2010-44 z 30.9.2010 a s tým súvisiace uznesenie Ústavného súdu č.k. IV. ÚS 55/2011-19 z 24.2.2011), aj s poukazom na závery uznesenia Súdneho dvora (ES) vo veci Pohotovosť/B. L. C-76/10 zo dňa 16.11.2010. Navyše, bez povšimnutia nemožno ponechať skutočnosť, že zo strany súdneho exekútora nebola v uvedenej exekučnej veci dodržaná lehota určená v § 44 ods. 1 EP na predloženie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie exekučnému súdu, spolu s exekučným titulom a žiadosťou o vydanie poverenia, pričom žalobca v žalobnom návrhu na túto skutočnosť neprihliadol ani pri skutkovom zdôvodnení svojho nároku či už v časti náhrady škody alebo v časti náhrady nemajetkovej ujmy voči žalovanej. Exekučný súd nepochybne v uvedenej exekučnej veci realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či exekučný titul - rozhodcovský rozsudok vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnou skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou, nie je v rozpore so zákonom. Toto posúdenie, podľa právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, je nepochybne časovo náročné, čo viedlo aj zákonodarcu k vylúčeniu aplikácie 15 dňovej lehoty na vydanie poverenie súdnemu exekútorovi v prípade rozhodcovských rozsudkov (§ 44 ods. 2 EP v spojení s § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP) s účinnosťou od 1.6.2010 (zákon č. 144/2010 Z.z.). Aj pre prípadný stav neistoty účastníka neprimerane dlhého konania je tento povinný tvrdením rozhodujúcich skutočností dostatočne vysvetliť motiváciu k uplatneniu nároku na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má slúžiť ku kompenzácii stavu neistoty, do ktorej by bol poškodený v dôsledku neprimeranej dĺžky konania uvedený. Žalobca v konaní ani nepreukázal vznik tvrdenej nemajetkovej ujmy, ako objektívne zistiteľného stavu, ktorého existencia musí byť preukázaná nad všetky pochybnosti a ani jej závažnosť a okolnosti vzniku tvrdenej ujmy, a tak neunesol dôkazné bremeno ani o tejto časti návrhu, najmä keď jeho dlžník uhradil pohľadávku žalobcu ako oprávneného celkom dňa 16.6.2011, a to napriek zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia.

S poukazom na všetky uvedené závery súdu a ich vzájomné súvislosti, žalobcovi nevznikol ani nárok na náhradu škody podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z a ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 citovaného zákona. Súd preto nepovažoval za hospodárne vykonať vo veci dôkaz oboznámením sa s obsahom a rozsahom žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie návrhu, ktoré Ministerstvu spravodlivosti SR, ako ústrednému orgánu konajúcemu v mene štátu, doručil žalobca dňa 25.9.2012 pod číslom 4430. Súd návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

Rozhodnutie o trovách konania sa zakladá na ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého súd náhradu trov konania prizná úspešnému účastníkovi proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V danom prípade bola úspešným účastníkom žalovaná, ktorá si v lehote určenej v § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčísliła žiadne trovy konania a ani zo spisu nevyplýva, že by jej nejaké trovy konania vznikli, a tak jej súd náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu - Okresný súd Komárno, Pohraničná č. 6, Komárno - na Krajský súd v Nitre.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods.3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci,

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.